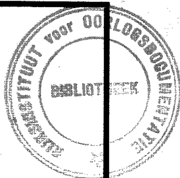
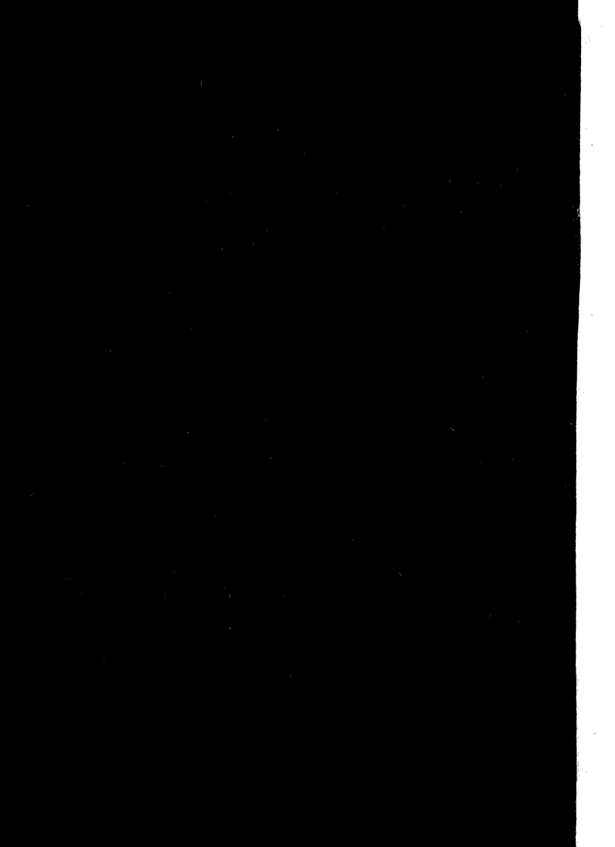
BR 3734

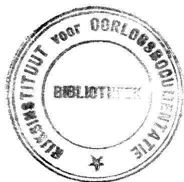

MUSSERT
SPREEKT OVER:

De politieke gang van het Nederlandsche Volk

REDE VAN DEN LEIDER,
TE BRUNSWIJK UITGESPROKEN
OP 19 JULI 1944

DE POLITIEKE GANG
VAN HET
NEDERLANDSCHE VOLK

INLEIDING

Vóór meer dan 700 jaren werd mijn Vaderland — de Rijn-Maas-Schelde-delta — in het ons allen bekende Nibelungenlied bezongen als „Niderlant". Wij Nederlanders spreken sinds de dertiende eeuw van „de Nederlanden", dus in het meervoud.

In dienzelfden tijd heette, wat nu officieel „Braunschweig" genoemd wordt, „Brunswik". In Brunswijk werd tot omstreeks 1500 uitsluitend Nederduitsch gesproken. De Nederlanders en de Brunswijksche bevolking zullen in dien tijd, ieder hun eigen taal sprekend, elkander zeer goed verstaan hebben.

Mijn eerste verzuchting is dus: was het nog maar zoo, dan kon ik tot U spreken in mijn moedertaal en zoo door U begrepen worden. Maar in 1553 verscheen de eerste Hoogduitsche verordening in Brunswijk; tegelijkertijd ontwikkelde zich in de lage landen aan de zee uit het Nederduitsch het Nederlandsch. Zoo zijn wij dus taalkundig van elkander gescheiden.

Om door U begrepen te worden, zal ik in het Duitsch tot U spreken, zoo goed als mij dit mogelijk is.

Het verheugt mij tot U te spreken mijne Duitsche kameraden, leiders van de Hitlerjugend, omdat het Uw taak is de jonge Duitsche generatie begrip te doen krijgen voor de revolutie, welke in Augustus 1914 is aangevangen en waarvan de gewelddadige phase in dit jaar haar hoogtepunt bereikt. Door deze revolutie, die onvermijdelijk met oorlog gepaard gaat, wordt een nieuw Europa, ja een nieuwe wereldconstellatie geboren. Wij ouderen zullen nimmer het nieuwe Europa in zijn heer-

lijke ontplooiing aanschouwen. Zoomin als zij, die de fundamenten voor een Gotische kathedraal legden, er op konden rekenen het geheele bouwwerk in al zijn schoonheid voltooid te zien. Wij leggen de fundamenten, waarop volgende generaties zullen voortbouwen. Gij, als jeugdleiders van het Groot-Duitsche Rijk, hebt de grootsche taak de komende generatie zoo op te leiden, dat zij in staat is om het bouwen voort te zetten, opdat de daarop volgende generatie de bekwaamheid zal bezitten het geheele werk te voltooien. Daarom is het goed, dat ik juist tot U spreek over den nationaal-socialistischen opbouw in de Nederlanden.

Juist **nù**, in het meest tragische jaar dat Europa sinds eeuwen beleefd heeft. Het is niet tragisch, dat Europa in het Oosten zich verdedigen moet tegen de wals, die uit Siberië en de Russische steppen komt aanrollen. Dat is om zoo te zeggen normaal. Tragisch is, dat de volkeren, die daarvoor van nature zijn aangewezen, nl. die van Midden- en Oost-Europa, onder leiding van het sterkste, het Duitsche, tegelijkertijd van uit het Westen naar het leven worden gestaan door den ontaarden zoon van Europa: Amerika.

Tragisch is dit temeer omdat een vereenigd Europa van 350 millioen menschen sterk genoeg zou zijn geweest om iedere gedachte aan een aanval op Europa in de kiem te smoren. Alleen de verdeeldheid van Europa heeft Engeland den moed gegeven om het oude en verderfelijke spel van verdeel en heersch, waarvan wij Nederlanders reeds gedurende 300 jaren mede het slachtoffer zijn, voort te zetten tot in onzen tijd.

Eens beheerschte Europa groote deelen van de wereld door middel van Portugal, Spanje, Nederland, Engeland. De zelfstandigheidsverklaring van de Vereenigde Staten ten opzichte van Europa, in het jaar 1776, was de eerste vermindering van deze hegemonie. De oorlog van 1914 tot 1918 beschadigde onherstelbaar het aanzien van Europa in Azië en gaf den Vereenigden Staten

de gelegenheid om zich sterk te maken tegenover Europa. En nu, nu moet Europa vechten voor zijn bestaan tegen het bolsjewisme en het amerikanisme. Zoo voltrekt zich geleidelijk maar zeker een proces, dat ieder Europeesch volk dwingt om zich er van bewust te worden, dat het eigen Vaderland slechts leven kan in het groote verband: „Europa".

Zou dit proces zich bijtijds voltrokken hebben, veel ellende zou ons bespaard gebleven zijn. Maar het is juist het voltrekken van dit proces, dat onze vijanden schuwen en dat zij met geweld probeeren te beletten.

Het is te danken aan het nationaal-socialisme en dus aan zijn schepper en drager, den Führer, dat ten minste reeds alle Duitsche stammen tot een sterk geheel vereenigd waren, toen de bom barstte. Van 1933 tot 1938, slechts 5 jaren, heeft de Führer noodig gehad om de eenheid van het Duitsche volk te bewerkstelligen in staatschen zin. Met de aansluiting van Oostenrijk aan Duitschland tot het Groot-Duitsche Rijk was dit proces afgeloopen. De huidige Rijkscommissaris in Nederland dr. Seyss-Inquart heeft de eer gehad den sluitsteen te leggen.

Alleen aan het feit, dat de éénwording van het Duitsche volk zich nog juist voltrok vóór de belagers van Europa tot den aanval gereed waren, dankt Europa zijn huidig bestaan, nl. dat het nog niet door het communisme onder den voet geloopen is. Zonder nationaal-socialisme, zonder den Führer, was Europa als cultuurcentrum van de wereld reeds uitgewischt.

ONZE NEDERLANDSCHE TAAK

Onze Nederlandsche taak is vóór te gaan in de ontwikkeling van de Europeesche gedachte, een voorbeeld te zijn voor West- en Noord-Europa. En dit niettegenstaande Nederland zeer, zeer groote belangen heeft buiten Europa. Het is niet zoo moeilijk, wanneer men in het centrum van Europa woont en geenerlei belangen

heeft buiten Europa, zich volledig bewust te zijn van zijn Europeeschen plicht. Veel moeilijker is dit voor de groote koloniale machten van vóór 1940: Nederland. Frankrijk en België en een zeevarende natie als Noorwegen.

Toch moet ook West- en Noord-Europa zich aan Europa verbonden weten, medebouwen aan „het hechte verbond van vrije Europeesche volkeren" dat noodzakelijk is voor het voortbestaan van ons allen.

Veel is in deze richting reeds geschied.

De economische bijdrage van Nederland aan den oorlog is zeer aanzienlijk. In Nederland waren groote voorraden opgestapeld, die volkomen zijn weggevloeid door het openstellen van de grens naar Duitschland. Noch de Fransche, noch de Belgische, noch andere grenzen zijn opengesteld. Wel de Nederlandsche. Sinds 2 jaren is Nederland even arm aan verbruiksgoederen voor de civiele bevolking als Duitschland.

Het arbeidsvermogen van het Nederlandsche volk, staat nagenoeg geheel in dienst van de oorlogvoering.

Wat den militairen inzet betreft, moet men zich er van bewust zijn, wanneer men spreekt van Germaansche vrijwilligers, dat er uit de Noordelijke Nederlanden alleen méér vrijwilligers gekomen zijn, dan uit de Scandinavische landen en België tezamen. Dit alles geeft ons het recht te zeggen, dat er een deugdelijk begin gemaakt is voor de solidariteit tusschen het Duitsche en het Nederlandsche volk als broedervolkeren, het eene weliswaar grooter en sterker dan het andere, maar gelijk in bloed, in kwaliteit.

Vier eeuwen hebben het Duitsche en het Nederlandsche volk met den rug naar elkander toe gestaan, vier eeuwen zijn wij ieder onzen eigen weg gegaan sinds op 26 Juni 1548 op den Rijksdag te Augsburg werd besloten dat alle ex-Bourgondische landen en de Nederlandsche gewesten een afzonderlijken Bourgondischen kreits zouden vormen buiten het bestuur, de rechtspraak en de

wetten van het Rijk. Zij zouden evenveel betalen als twee keurvorsten tezamen en daarvoor de militaire bescherming van het Rijk genieten. De voorgeschreven belasting werd slechts 4 jaren betaald en van de bescherming door het Rijk kwam weinig terecht. Ieder ging zijns weegs. De Nederlanden stonden spoedig daarna voor het begin van hun tachtigjarigen vrijheidsstrijd tegen het toenmaals machtigste rijk ter wereld: Spanje. De Duitsche landen werden meer en meer verscheurd door onderlinge oorlogen, aangewakkerd door godsdiensttwisten en door de zucht van niet-Duitsche landen om van de verdeeldheid ten eigen bate profijt te trekken.

Er zijn lieden, die doen alsof de vier eeuwen die sindsdien zijn voorbij gegaan, één groote vergissing vormen. Dat is dwaasheid. De geschiedenis kent geen vergissingen, alleen feiten. Een feit is, dat wij Nederlanders en Duitschers vier eeuwen met den rug naar elkander toe gestaan hebben en dat het voortschrijden der wereldgeschiedenis ons dwingt daarmede op te houden.

Wij moeten doelbewust er naar streven elkander nader te komen. In korten tijd moet op dit gebied een groote achterstand worden ingehaald, want wij zijn zeer van elkander vervreemd en begrijpen elkander zelfs dikwijls niet, wanneer beiderzijds de goede wil voorzit.

Onze wederzijdsche toenadering en het opgaan van den weg naar de lotsverbondenheid van onze volkeren is alleen dan mogelijk wanneer dit geschiedt op de basis van het respect voor elkanders gelijke volksche eer en van de verscheidenheid onzer levensstijlen. Het is Werner Daitz, die dit op volkomen duidelijke wijze in zijn zoo interessante werk „Wiedergeburt Europas durch Europäischen Sozialismus" heeft neergelegd als eerste voorwaarde voor het ontstaan van een waarlijke Europeesche volkenfamilie.

Het is de Führer, die, sprekend tot mij als den door hem erkenden Leider van het Nederlandsche volk, mij zeide er zelfs niet over te denken de Nederlanders te „entniederländern".

Wij Nederlanders onzerzijds moeten begrip hebben voor de ontzaglijke offers, die het Duitsche volk voor de tweede maal binnen één generatie, moet brengen en zoo dapper en vastbesloten brengt, niet alleen voor het behoud van eigen Volk en Vaderland, maar van gansch Europa. Voorts dat het Duitsche volk het recht heeft, waarborgen te verlangen, dat het nooit weer zal voorkomen, dat volkeren van Europa hun aandeel niet dragen in gemeenschappelijk te vervullen Europeesche plichten.

Wanneer wij zoo vol goeden wil in eer en trouwe de handen in elkander leggen, gij Duitschers en wij Nederlanders, dan voltrekt zich geleidelijk maar zeker het naar elkander toegroeien, wat ons allen ten goede zal komen.

Daarom ben ik tot U gekomen, vandaag, om daaraan mede te werken. Ik wil U vertellen van den groei van het nationaal-socialisme in Nederland en het voortschrijden van den opbouw van het nieuwe Europa ten aanzien van den Nederlandschen sector.

Dit is echter niet te begrijpen, zonder het wezen van den strijd van het Nederlandsche volk te kennen, welken het gedurende vier eeuwen heeft gevoerd. Daarom eerst daarover een enkel woord.

VIER EEUWEN VAN NEDERLANDSCHEN STRIJD

De eerste eeuw, die van 1548 tot 1648 wordt geheel beheerscht door den vrijheidsstrijd van de Nederlanden tegen Spanje. Om dezen geweldigen strijd met vrucht te beginnen, sloten alle Nederlandsche gewesten zich aaneen in 1576 door de z.g. Pacificatie van Gent. Helaas waren daarin tevens opgenomen de grootendeels of geheel verfranschte gewesten Artesië en Henegouwen, daar men toenmaals dacht en handelde naar staatsche en dynastieke beginselen en niet naar volksche, zooals wij nu zouden doen. Deze fout wreekte zich onmiddellijk; het Waalsche element wendde zich af, verzoende

zich met den koning van Spanje en sloot de Unie van Atrecht. De noordelijke gewesten sloten zich toen in 1579 aaneen in de Unie van Utrecht.

Van de zijde van het Rijk was geen hulp te verwachten. De jonge Republiek wendde zich tot Frankrijk en kwam bedrogen uit; zij wendde zich daarna tot Engeland en het verging haar nog slechter. Tot 1588, dus van 1568 af reeds, gedurende 20 jaren, stond de zaak er hopeloos voor, doch in vol Godsvertrouwen en in groote taaiheid en onverzettelijkheid werd doorgewerkt, geleden en gestreden. Van 1588 tot 1598 voltrok zich een wonderbaarlijke opgang. De jonge Republiek werd in dien tijd een Europeesche macht, die in 1596 op voet van gelijkheid een drieledig verbond sloot met Frankrijk en Engeland tegen Spanje.

In de 17de eeuw werd een wereldrijk veroverd, zich uitstrekkende over Azië, Afrika en Amerika. Daarvoor was noodig moed, zelfvertrouwen en opofferingsgezindheid in een mate zooals wij die nu weer hebben leeren kennen in de verovering van Narvik door de Duitsche weermacht in 1940. Vandaar dat voor Nederlanders speciaal **die** oorlogshandeling zoo veelzeggend is en zoo diepe bewondering geniet.

De inspanningen in de 16e en 17e eeuw hadden een ongehoorden rijkdom en een weergaloozen wetenschappelijken en cultureelen bloei ten gevolge, in denzelfden tijd dat de dertigjarige oorlog Duitschland teisterde en te gronde richtte.

Vraagt men nu, wat er verder geschiedde in de 150 jaren die nog verloopen zouden vóór de verschijning van Napoleon, dan is het antwoord daarop, teruggebracht tot zijn eenvoudigste formule: de Nederlanders verdedigden hun volksdom, hun cultuur en hun rijkdom tegen de Franschen en de Engelschen, daarom moesten zij front maken naar het Westen en het Zuiden. Sinds Lodewijk XIV werd Frankrijk gedreven door de zucht naar de Rijngrens, niet alleen als oostgrens met Duitschland, maar tevens als noordgrens met Holland.

Zooals de Lodewijken aan Lotharingen en het Rijnland hun Duitsch karakter wilden ontnemen, zoo wilden zij ook de Zuidelijke Nederlanden ontnederlandschen door de „pénétration pacifique" waar dit kon, met geweld als dit maar resultaat beloofde. Tot op zekere hoogte hebben zij succes geboekt, de Fransche grens schoof naar het Noorden op. Maar in het algemeen is dit streven te pletter geloopen op de hardheid en onbuigzaamheid van het Germaansche wezen, dat ons Nederlandsche volkskarakter beheerscht. Wat onze onophoudelijke worsteling met Engeland betreft, niet minder dan vier oorlogen werden in dien tijd met Albion gevoerd vóór definitief de vlag moest worden gestreken voor het kruis van St. George. In den oorlog van 1672 tot 1674 werden de Nederlanden van alle kanten aangevallen. In het Westen door Engeland, in het Zuiden door Frankrijk en in het Oosten door de bisschoppen van Munster en Keulen. Dit is de eenige maal, dat wij in onzen Germaanschen strijd tegen Engeland en Frankrijk in den rug werden aangevallen; veelzeggend is dat dit geschiedde door bisschoppen, waarvan de bisschop Bernard van Galen als Bommen-Berend in onze geschiedenis staat geboekstaafd. In dienzelfden tijd is echter Brandenburg ons te hulp gekomen en Brandenburg is daarna in den voortgezetten strijd tegen Frankrijk door Nederland in den steek gelaten, zoodat wij elkander niets meer te verwijten hebben.

Napoleon is over ons heengegaan als over Duitschland; zijn fout was, dat hij ons beschouwde als leerling-Franschen. Op zulk een gebied zijn wij zeer hardleersch; wij zijn Nederlanders en blijven dat. In den Napoleontischen tijd heeft Engeland met behulp van de Oranjes die naar Engeland gevlucht waren, zooals nu, onze koloniën in bezit genomen. Na Napoleons val heeft Engeland ons afhankelijk gemaakt op een zeer listige wijze, nl. door ons Insulinde terug te geven, maar de Nederlandsche koloniën op den weg naar Indië, nl. de Kaap en Ceylon, te behouden.

Engeland achtte deze afhankelijkheid zoo sterk, dat het wagen kon om op het Weensche Congres mede te helpen de Nederlanden te vereenigen met de bedoeling de Zuidelijke Nederlanden aan den Franschen invloed te onttrekken en het grootere geheel onder Engelschen invloed te krijgen. Natuurlijk tegen den wil van Frankrijk.

Het pakte geheel anders uit. Koning Willem I toonde zich onafhankelijk, liet zich door Engeland niet ringelooren en de Vereenigde Nederlanden bloeiden economisch en cultureel op ongehoorde wijze op. Engeland zag plotseling een concurrent, waar het een vazal verwacht had.

De fout, dat Waalsche elementen deel uitmaakten van den nieuwen staat gaf Frankrijk aanleiding tot militaire interventie, maar het was wederom Engeland dat, achter de schermen, de verdeeling der Nederlanden bewerkte. Duitschland nog verdeeld en in beslag genomen door zorgen in het Oosten, kon dit helaas niet beletten.

Het sterke opbloeiende Nederland werd verdeeld in twee vazalstaten; den noordelijken vazal van Engeland; den zuidelijken vazal van Frankrijk. De buit was wederom gedeeld.

Nederland, ten aanzien van zijn verbinding met Indië volkomen afhankelijk van Engeland, voelde sindsdien zijn militaire onmacht door de amputatie, verwaarloosde meer en meer leger en vloot, totdat er slechts een schijnbare militaire macht overbleef, waarvan de voosheid in de Meidagen van 1940 bleek.

Toch is ook in de eeuw van 1840 tot 1940 een enorme economische, wetenschappelijke en cultureele opgang ontstaan, ten nauwste samenhangend met ons natuurlijke achterland Duitschland. De geschiedenis van Rotterdam in deze eeuw is de geschiedenis van het Roergebied. Een welvarend Nederland met een verwoest Rijnland daarnaast is ondenkbaar.

Na de scheiding van 1839 is het Nederlandsche

element in België overgelaten aan de „pénétration pacifique" en schandelijk verwaarloosd door den Nederlandschen staat. Duitschland heeft ons tijdens de bezetting van België in de jaren 1914—1918 een lesje gegeven. Iedere volksbewuste Nederlander zal steeds met groote erkentelijkheid er aan terugdenken, dat de Duitsche militaire bezettingsoverheid in die jaren zoo rasbewust was, dat het een Raad van Vlaanderen instelde en de Nederlandsche Hoogeschool te Gent stichtte. Het Germaansche bloed sprak ondubbelzinnig en klaar, eerlijk en trouw.

Na de Duitsche ontruiming werden de achtergebleven activistische Vlamingen de dupe van de historie. Zij waren uitgeleverd aan de wraak der Franskiljons. Gedenkt allen Borms, den voorzitter van den Raad van Vlaanderen, die tien jaren in de gevangenis doorbracht, wetende dat hij iederen dag vrij kon komen als hij den strijd voor zijn Volk zou verloochenen, hetgeen hij standvastig weigerde. Nu België wederom bezet is, heeft de Duitsche overheid gelast, dat de financieele schade hem aangedaan, wordt hersteld.

Het Verdrag van Versailles, dat Duitschland zoo veel leed berokkende, stak ook zijn hand uit naar de Zuidelijke Nederlanden en speciaal naar Antwerpen. Reeds direct wilden de Geallieerden ons daarin betrekken, door te polsen of wij geneigd zouden zijn om mede te doen aan de bezetting van het Rijnland; als dank zouden wij dan het land van Kleef kunnen annexeeren. Geen enkele Nederlandsche stem heeft zich daarvoor uitgesproken. IJzig koud is dit van de hand gewezen.

Doch, zooals het Verdrag van Versailles Duitschland rijp maakte voor het nationaal-socialistische zaad, dat de Führer zou gaan strooien, zoo is ditzelfde verdrag oorzaak geweest van het ontstaan van het nationaal-socialisme in Nederland. Het verdrag beval, zonder Nederlandsche toestemming, het graven van kanalen van Antwerpen naar den Rijn en bevatte verder bepalingen om de Nederlandsche souvereiniteit over de

Schelde te ondermijnen ten behoeve van Frankrijk, zooals dit ook geschied was met den Rijn ten nadeele van Duitschland.

In 1925 verscheen plotseling het bericht, dat de Nederlandsche minister van Buitenlandsche Zaken, Van Karnebeek, met zijn Belgischen collega Hijmans (van Joodschen bloede) een tractaat had gesloten, waarin de bepalingen van het verdrag van Versailles, die op Antwerpen en de Schelde betrekking hadden, waren uitgewerkt en goed bevonden. Dit door de ministers gesloten tractaat behoefde de goedkeuring van de parlementen om van kracht te worden. Het spreekt vanzelf dat daartegen in Brussel geen bezwaren bestonden.

In Nederland leefde men volop in de volkenbondsspheer en het verdrag werd aan het Nederlandsche volk aangeprezen als een offer dat wij te leggen hadden op het altaar van Genève. Het zag er naar uit, dat het zonder slag of stoot door het parlement zou worden aangenomen.

Toen kwam mijn bloed in opstand. Ik heb den strijd daartegen opgenomen, ofschoon ik toenmaals volkomen onpolitiek was. Het was alleen het gekwetste nationaliteitsgevoel, dat mij dreef. Ik vond het onzinnig, dat ons Volk zichzelf een strop om den nek zou leggen terwille van den Volkenbond, dien ik toen reeds verfoeide om het onrecht, Duitschland aangedaan. In den aanvang zeer schuchter gesteund door enkelen, doch geleidelijk meer en meer aanhang vindend, heb ik den strijd tegen het z.g. Belgisch Verdrag aanvaard en doorgezet. In de Tweede Kamer wist minister Van Karnebeek nog de meerderheid te verkrijgen. Taai en verbeten zetten wij den strijd voort in besloten kringen en in groote openbare bijeenkomsten. Een half jaar later kwam de behandeling in de Eerste Kamer; alle volkenbondsideologieën werden daar te berde gebracht; duistere bedreigingen kwamen uit Frankrijk, maar niettemin werd het met meerderheid van stemmen verworpen. De minister trad

af, het gevaar was afgewend. Wij schreven toen het jaar 1927.

Ik werd weer politicus af en opnieuw ingenieur, en bemoeide mij weer met kanalen en wegen. Maar de volkenbondsmaniakken lieten niet af en werkten onderaards verder. Zeker zullen de vrijmetselarij en het jodendom hieraan niet onschuldig geweest zijn. Ik had daarvoor geen aandacht meer, overtuigd, dat zij het niet een tweede maal zouden durven wagen. Hun brutaliteit had ik onderschat. In 1929 vertoonden zich de eerste verschijnselen, dat een nieuw verdrag in de maak was, bijna even erg als het verworpene.

Toen ging mij het licht op, dat een Volk, dat gemoedereerd om eigen hals een strop legde, ziek moest zijn en dat ik mij er den vorigen keer al te gemakkelijk had afgemaakt door de gevolgen van deze ziekte te bestrijden inplaats van de ziekte in haar oorzaak aan te tasten.

Daar stond dan in groote vurige letters de vraag: hoe maakt men een Volk gezond? Deze vraag heb ik uit eigen vermogen niet kunnen oplossen. Ik heb het antwoord na lang zoeken gevonden en wel bij den Führer, in zijn door hem gegrondvest nationaal-socialisme.

Toen lag de weg voor mij: het ontketenen van een nationaal-socialistische beweging in Nederland. Tezamen met mijn eersten en oudsten medewerker, Van Geelkerken, ben ik begonnen en op 14 December 1931 werd de Nationaal-Socialistische Beweging der Nederlanden gesticht. De teerling was geworpen. Zoo is ook in Nederland het Verdrag van Versailles de diepste oorzaak geworden van het ontwaken van het nationaal-socialisme.

DE STRIJD DER N.S.B. VAN 1931 TOT 1940

In het kort zal ik U nu eerst schetsen den strijd van het nationaal-socialisme in Nederland van 1931 tot 1940.

De Beweging heeft als leidend beginsel van den aanvang af genomen:

„Voor het zedelijk en lichamelijk welzijn van een „volk is noodig een krachtig staatsbestuur, zelfrespect „van de natie, tucht, orde, solidariteit van alle bevol- „kingsklassen en het voorgaan van het algemeen be- „lang boven het groepsbelang en van het groepsbelang „boven het persoonlijk belang."

Later gaven wij ons meer en meer rekenschap van de geestelijke bronnen, waaruit onze wereldbeschouwing voortkwam, of beter nog wij vroegen ons af, waarom ons hart ons dreef tot den strijd voor het nationaal-socialisme. Het antwoord, dat wij daarop gegeven hebben, was, dat er drie bronnen zijn van ons nationaal-socialisme:

1. Godsvertrouwen;
2. Liefde voor Volk en Vaderland;
3. Eerbied voor den Arbeid.

In het Godsvertrouwen ligt ons religieus bewustzijn verankerd. Het besef dat God de wereld regeert, dat er een voortdurende strijd is tusschen booze en goede driften en dat wij in ons moeten dragen den wil om een goed werktuig te zijn in Zijn hand. Het principieele onderscheid tusschen nationaal-socialisme en communisme is in zijn diepste wezen het verschil tusschen religieuze menschen en godloochenaars. Ontneem den nationaal-socialist zijn religieus gevoel, zijn zedelijk geweten, en hij verwordt onherroepelijk na korten of langeren tijd tot een soort communist.

De liefde voor Volk en Vaderland heeft een manlijken kant, den wil tot verdedigen met inzet van eigen leven en een vrouwelijken kant, de „Heimatliebe", het zich gebonden weten aan den geboortegrond, het zich gelukkig gevoelen door geborgenheid in eigen Volk.

De Eerbied voor den Arbeid als derde bron omvat ons socialisme.

Het jaar 1932 is gebruikt om in alle stilte de eerste 1000 leden te winnen in alle deelen van het land. Op den 8sten Januari 1933 werden zij tezamen geroepen in Utrecht in de eerste openbare bijeenkomst. De vlag werd geheschen: zwart, rood. Het zwart als symbool van den bodem; het rood als dat van ons bloed. Het zwart als symbool van de bezinning op de oude waarden; het rood als de vaan der revolutie. Dertig mannen in W.A.-uniform marcheerden door Utrecht.

Het eerste nummer van ons strijdblad „Volk en Vaderland" verscheen in een oplage van 5000 exemplaren.

De vaan van het nationaal-socialisme was openlijk geheschen.

De eerste strijdperiode gaat tot 1935. Alle machten in Nederland, die ons uitlachten en hoonden in den aanvang, werden meer en meer ernstig kwaadaardig. In 1933 steeg het aantal leden van 1000 tot boven 10.000. In 1934 tot 35.000. Toen begrepen alle machten, dat het ernst werd. Wat wij toen ondervonden, vraag dat aan de oude S.A.-strijders, want het verging ons gelijk hen. Uitsluiting uit de vakbeweging, uitstooting uit de betrekking, uitwerping uit de kerken, ontslag uit de ambten, uit leger, uit politie. Vergaderingverboden, uniformverboden, gummiknuppels. Precies als in Duitschland. De Beweging groeide tegen alles in.

In het voorjaar van 1935 de eerste groote verkiezingsstrijd. Meer dan 300.000 stemmen vereenigden zich op de N.S.B. Van de 50 politieke partijen waren wij plotseling de 5de in sterkte.

Daarop ging ik per vliegtuig naar Indië om daar de vaan van het nationaal-socialisme te planten. In korten tijd hadden wij daar 4000 leden, die door hun groote geldelijke bijdragen de Beweging in de moeilijke jaren, welke zouden volgen, in het leven hebben gehouden. Op den 10den Mei 1940 zijn zij grootendeels gevangen genomen en zuchten sindsdien in tropische concentratiekampen. Nationaal-socialisten, gedenkt hen!

In den herfst van 1935 terugkomend, kwamen op den vliegtocht over Britsch-Indië en Arabië de eerste berichten tot mij over Mussolini's veldtochtplan in Abessinië.

Teruggekomen in het Vaderland, was daar alles in rep en roer.

De volkenbondscampagne tegen Italië en vóór den negus van Abessinië was hier in vollen gang. Weg met het fascisme, leve de negus! Fascisme is moord! Dood aan de nazi-terreur! Boycot Hitler-Duitschland! Dat waren de parolen van den dag.

De Nederlandsche minister van Buitenlandsche Zaken eischte op instigatie van Engeland economische sancties tegen Italië. Het goederenverkeer met Italië werd stopgezet; zij die dat verbod overtraden werden in het gevang geworpen.

Dit was de spheer van October 1935 toen ik de Beweging opriep tot een massavergadering in een daartoe opgericht groot tentencomplex in Den Haag. Geen behoorlijk terrein wilde men ons afstaan, wij werden gedwongen een moerasachtig terrein te huren. Storm en regens doorweekten het. Wij moesten van hout wegen en paden daardoor aanleggen, waardoor wij aan den rand van het financieel bankroet werden gebracht. In werkelijkheid hadden wij na afloop meer schulden dan bezittingen. Wij stonden voor de vuurproef.

Geheel Nederland verbeidde in spanning wat de N.S.B. als haar houding zou aannemen. Ik verbaasde mij daarover. Er was m.i. maar één weg: consequent en hard nationaal-socialist zijn. Zoo noodig tegen alle machten buiten de Beweging in en tegen diegenen in de Beweging, die zeiden: wees verstandig, roep ook: leve de negus, nog harder dan de democraten, dan krijgen wij met de verkiezing den wind in de zeilen.

De houding der Beweging werd bepaald:

1. Het gaat blank tegen zwart, dus zijn wij vóór Italië.

2. Als Engeland, Nederland en Frankrijk groote koloniën hebben, hebben ook Duitschland en Italië daarop recht.
3. Ons geloof in de wording van een solidair Europa, bestaande uit nationaal-socialistische en fascistische volkeren is onaantastbaar.
4. Als nationaal-socialisten verklaren wij ons solidair met de zwarthemden van Mussolini en de bruinhemden van Adolf Hitler, wat er ook komen moge.

Een wild gehuil ging op in het land. De democraten schreeuwden: wij hadden ons buiten het volk geplaatst. Voor het eerst klonk schuchter maar toch duidelijk hoorbaar het woord: landverraad.

De Beweging trilde op haar beenen. Honderden gingen heen, maar de overgroote meerderheid bleef vast en trouw om mij staan. De Beweging stond onwrikbaar te midden van de woedende golven.

Deze solidariteitsverklaring met Hitler en Mussolini van 1935 heeft sindsdien mede het fundament uitgemaakt van ons nationaal-socialistisch wezen. Nooit zijn wij daarvan afgeweken en nooit zullen wij daarvan afwijken.

Het gevolg van onze onwrikbaar principieele houding was, dat de demagogie vrij spel had. Van dat tijdstip af werd de politiek in Nederland bepaald door: vóór of tegen de N.S.B. De politieke partijen sloten zich aaneen tot wat wij smalend noemden de N.V. Vereenigde Politieke Partijen. De Oxford-Beweging werd ingevoerd tegen de Beweging. Alle kerken kwamen in hevige actie tegen ons. Van 1935 tot 1937 werden alle machten georganiseerd tot vernietiging van de N.S.B. In het voorjaar van 1937: wederom verkiezingen.

Het aantal van ruim 300.000 stemmen in 1935 was verminderd tot 170.000 in 1937. Het volk hoste gearmd

door de straten van Rotterdam. In Amsterdam lieten de Joden duizenden doodsberichten (rouwkaarten) drukken met de tijding van het overlijden der N.S.B. en zij zeulden door de straten met een doodkist, waarin de N.S.B. zou liggen om grafwaarts gedragen te worden.

Den volgenden dag stonden mijn getrouwen met „Volk en Vaderland" op straat alsof er niets gebeurd was. Sluit de gelederen en marcheer verder, was het parool.

De geschiedenis der Beweging van 1937 tot 1940 kan kort worden samengevat. Het was een verbeten strijd tegen een onnoemelijk groote overmacht, die ons met list en geweld wilde vernietigen.

Hitlers zegetocht was voor ons een zware politieke belasting. Het Saargebied, Sudeten-Duitschland, Oostenrijk, zij werden alle gebruikt als wapenen tegen ons. Getrouw aan onze beginselen en getrouw aan ons parool van solidariteit, stonden wij naast den Führer en verkondigden dat de samenvoeging van alle Duitschers in één sterk Groot-Duitsch Rijk de noodzakelijke voorwaarde was voor de nieuwe volksche ordening van Europa. Dit sterke Duitsche Rijk werd als een gevaar voor Nederland voorgesteld, als een imperialistische macht, die de bedoeling zou hebben Nederland te annexeeren en het Nederlandsche volksleven te vernietigen.

Met diepe verontwaardiging hebben wij deze beschuldiging van onze Duitsche zusterpartij van de hand gewezen, met het gevolg dat de democratische ophitsers ons beschuldigden gekocht en betaald te zijn om ons Vaderland uit te leveren.

Zoo naderden wij 1939. Na de oorlogsverklaring van Frankrijk en Engeland aan Duitschland, werd de jacht op de N.S.B.ers vrijgegeven. Huiszoekingen, gevangennemingen waren aan de orde van den dag.

Duitschland kon niets voor ons doen. Wij waren aan ons zelf overgelaten en vochten met den rug tegen den

muur. Ja toch. Wij kregen wel wat uit Duitschland! Geen geld zooals onze tegenstanders beweerden, maar wel 30.000 Joden en een prins Bernhard. Hartelijk bedankt daarvoor.

De 10de Mei brak aan. De voosheid van het Engelandhoorige democratische bewind trad aan den dag. Een wilde jacht op de N.S.B.ers, op vrouwen en kinderen begon. Duizenden en duizenden werden in concentratiekampen en oude gevangenissen bijeengebracht. Tien werden er vermoord, waaronder mijn broer, die als actief officier zelfs geen lid der Beweging was. Mij hebben ze niet kunnen vangen. Drie malen ben ik door het oog van den naald gekropen. De snel oprukkende troepen van Hitler veroorzaakten na 4½ dag de capitulatie. De N.S.B.ers werden in den ochtend van den 15den Mei in vrijheid gesteld. Een nieuwe periode begon.

DE STRIJD VAN DE N.S.B. VAN 1940 TOT HEDEN

Nederland bezet gebied. Wij zagen in iederen Duitscher een nationaal-socialist en een trouw vriend en geestverwant. Dat was een vergissing. Wij hadden daarbij over het hoofd gezien, dat 9 van de 10 Duitschers, om niet te zeggen 99 van de 100 geen flauw begrip hadden van wat zich in dit land had afgespeeld. Plots zagen wij lieden, die ons van 1931 tot 1940 niet hadden aangekeken omdat wij nationaal-socialist waren en die de N.S.B.ers hadden gehoond tot in de concentratiekampen, zich voordoen als nationaal-socialisten, en wel véél, véél echter dan wij; de grootste tegenstanders deden zich voor alsof zij enorme vrienden van de Duitschers waren, doch alleen maar vijanden van de N.S.B.

In werkelijkheid is het natuurlijk zoo, dat iedere Nederlander het uiterst onaangenaam vindt dat zijn Vaderland bezet gebied is en dat hij geenerlei zeggenschap

heeft in eigen huis. Een niet-nationaal-socialist moet dus in Duitschland den vijand zien. Een nationaal-socialist heeft begrip voor de groote worsteling van de nationaal-socialistische revolutie, begrijpt dat Duitschland strijdt tegen het communisme en het kapitalisme, omdat deze beide machten het nationaal-socialisme en den drager daarvan, het Duitsche volk, willen vernietigen. In dezen strijd was het voor den Führer onmogelijk om Nederland te laten, wat het onder de laatste democratische regeeringen geworden was, een bruggenhoofd van Engeland op het vasteland van Europa. Dit moest bezet worden, die invloed moest verdwijnen, de Nederlandsche kust moest als deel van de Europeesche kust in staat van verdediging worden gebracht. Daarom begrijpen wij de bezetting als een politieke en militaire noodzakelijkheid en geenszins als een poging om het Nederlandsche volk te overweldigen en te kleineeren. Dit alles wordt door den niet-nationaal-socialist verworpen, omdat hij geestelijk staat aan de zijde van de democratie en van het kapitalisme of aan de zijde van het communisme.

Gedurende de oorlogsdagen waren wij nationaal-socialisten, voor zoover niet opgesloten, natuurlijk niet in staat om iets anders te doen dan nauwgezet onzen plicht. De democratische ophitsers spraken van de 5e colonne, van landverraders enz. Ik behoef U niet te zeggen, dat dit slechts gemeene laagheden waren. Geen waarlijk nationaal-socialist denkt er zelfs maar aan om zijn strijdende volksgenooten in den rug aan te vallen, dat kwam zelfs niet bij ons op.

Na 4½ dag volgde de capitulatie. Eenerzijds waren wij blij, dat hetgeen wij zagen als broederstrijd, slechts zoo kort had geduurd, maar anderzijds schaamden wij ons zeer. Een oorlog van 4½ dag is een belachelijkheid. Ik moet U vragen zich te hoeden voor de fout, het Nederlandsche volk af te meten naar de maat 4½ dag. Dat is onjuist. Het Nederlandsche volk is veel en veel sterker. Het had echter geen weermacht

meer, omdat het in 100 jaren geen oorlog meer had gehad, het had geen geloof in de mogelijkheid tot verdediging en het officierscorps was in de verste verte niet voor zijn taak berekend.

Dat de Nederlandsche soldaat, goed opgeleid en goed aangevoerd, en vechtend voor een zaak waarin hij geloof heeft, niet de mindere is van den Duitschen soldaat is in deze jaren reeds ten volle bewezen. Hij was mede in Stalingrad, in den Kaukasus, aan den Dnjepr, in Tsjerkassy en stond in Narwa. Twee malen zijn de Nederlandsche regimenten eervol vermeld in het weermachtbericht.

Eerst nadat de capitulatie voltrokken was en nadat de regeering naar Engeland was gevlucht, waren wij weer vrij om ons af te vragen: wat nu. Dit antwoord heb ik gegeven in de groote bijeenkomst der Beweging, welke in Juli 1940 werd gehouden op ons hagespraakterrein in Lunteren. Op de geste van den Führer, die den Nederlandschen krijgsgevangenen de vrijheid had teruggegeven, antwoordden wij met het parool: „van vijand tot bondgenoot". Officieel was Nederland de vijand van Duitschland. Dat is fout, oordeelden wij, wij willen worden de **bondgenoot** van Duitschland, omdat er gebouwd moet worden aan een solidair nationaal-socialistisch Europa.

Met geestdrift is dit parool door de tienduizenden Nederlandsche nationaal-socialisten, daar vereenigd, overgenomen, dank zij den jarenlangen strijd, waardoor zij reeds politiek waren gevormd. De eerste vrijwilligers meldden zich voor de Waffen-SS en het NSKK. Het ledenaantal groeide. Een nieuwe periode nam een aanvang.

Een autoritaire beweging in bezet gebied in oorlogstijd te leiden, heeft zijn zeer bijzondere bezwaren. Nationaal-socialist te zijn en tevens door de oorlogsnoodzaak daartoe gedwongen, maatregelen te moeten uitvaardigen of te moeten aanvaarden, die geenszins in

overeenstemming zijn met datgene, wat wij onzen volkeren zouden willen brengen, is niet aantrekkelijk. Gij zelve kent beter dan ik de moeilijkheden, die de NS DAP hier in deze oorlogsjaren heeft te overwinnen en die in de groote lijn ook onze moeilijkheden zijn.

Maar daarenboven zijn er voor ons nog bijzondere moeilijkheden. Voor een politieken strijd zijn politieke tegenstanders ook noodig. De politieke partijen werden door de bezettende macht ontbonden, omdat zij centra van tegenstand waren tegen Duitschland. De economische welvaart was in Nederland groot. Voor hen, die over de middelen beschikten — en dat was een zeer groot percentage — was tot 1941 letterlijk alles te koop. Het land was twee jaren later arm aan verbruiksgoederen. Honderdduizenden moeten in Duitschland werk vinden. In het kort, de hardheden van den oorlog, dien wij, nationaal-socialisten, niet gewild hebben, kwamen ook over ons land. Smalend noemde de bevolking dit: „de zegeningen van den nieuwen tijd".

Als gij daarbij nog bedenkt, dat na het uitgeven van het parool „van vijand tot bondgenoot" duizenden, daarna tienduizenden als vrijwilligers uittrokken naar de Waffen-ᛋᛋ, het NSKK, de Weermacht en de Marine, zoodat nu van de mannelijke leden der Beweging zeker 2/3 uniform draagt en aan den politieken strijd zijn onttrokken, dan kunt gij eenigermate begrijpen voor welke moeilijkheden wij in Nederland stonden en staan bij den verderen uitbouw der Beweging.

De Beweging telde in 1935 ruim 50.000 leden. Na onze solidariteitsverklaring, waarover ik U gesproken heb, zijn wij van 1935 tot 1940 met alle middelen van terreur en list, met alle middelen van staat, maatschappij en kerk vervolgd en toch kregen zij ons niet kapot en telden wij in Mei 1940 nog altijd 40.000 man, die alles hadden doorgemaakt, wat de oude NSDAP-strijders in 1932 hadden doorgemaakt.

Nu tellen wij meer dan 100.000 leden en de terugtocht uit Rusland heeft geen noemenswaardigen invloed

gehad; Badoglio kon er niets aan veranderen en de invasie ook al niet.

Zooals ik reeds zeide, staan tienduizenden in de militaire en semi-militaire gelederen; een paar duizend van mijn getrouwste kameraden zijn reeds gevallen.

De Beweging staat nu als een vaste burcht van het nationaal-socialisme in Nederland, onwrikbaar, gehard in den strijd.

Wanneer ik hierover spreek past mij hier te memoreeren, dat de Rijkscommissaris dr. Seyss-Inquart van zijn zijde met zijn beleid deze ontwikkeling mogelijk heeft gemaakt. Achteraf beschouwd lijkt dit eenvoudig, maar dat was het niet. Hij is daarin krachtig gesteund door den commissaris-generaal die door hem met de politieke aangelegenheden was belast en die tevens in Nederland het Arbeitsbereich der NSDAP heeft gegrondvest, Hauptdienstleiter Fritz Schmidt, wien wij Nederlandsche nationaal-socialisten veel, zeer veel hebben te danken. Helaas is hij ons in Juni van het vorig jaar door den dood ontvallen, maar zijn geest leeft in onze rijen voort.

Tenslotte nog dit. Wat zouden onze verzoeningswil en onze opbouwarbeid gebaat hebben, als de honderdduizenden Duitsche soldaten zich in Nederland slecht hadden gedragen? Het antwoord luidt: niets! Maar zij hebben zich voorbeeldig gedragen. Hun wijze van optreden is correct; de verhouding tot de bevolking uitstekend. Ik heb eens gezegd en wil het hier herhalen: ik hoop dat de Nederlandsche arbeiders in Duitschland zich zoo gedragen als de Duitsche soldaten in Nederland.

Voorts dringt meer en meer tot de bevolking door dat wij Nederlanders aan het Duitsche volk dank schuldig zijn voor het feit, dat Duitsche soldaten de Nederlandsche kust in staat van verdediging hebben gebracht. Zouden zij dat niet gedaan hebben, dan zou nu de invasie niet in Normandië zijn, maar in Zeeland of aan den Hoek van Holland en ons land werd tot een ruïne.

DE ENGELSCHGEZINDHEID VAN ONS VOLK

Maar, zult gij vragen, hoe staat het dan met de pro-Engelsche gezindheid van het Nederlandsche volk? Ook daarover dus nog een enkel woord.

Tijdens den Boerenoorlog in den aanvang van deze eeuw, was iedere Nederlander zonder uitzondering fel anti-Engelsch. De Transvalers vormen een volk van onzen stam, dat zich zal ontwikkelen tot een broedervolk, niet alleen van het Nederlandsche, maar ook van het Duitsche volk, zoo spoedig de tijden daarvoor rijp zijn. Vandaar de woede en de verontwaardiging in het begin onzer eeuw zoowel in Duitschland als in Nederland over de overweldiging van dat volk door de Engelschen. Deze anti-Engelsche stemming is gebleven tot 1914.

Daarna is de bewerking van de publieke opinie zeer listig en zeer intensief, jaar in jaar uit, geschied van de Engelsche centrales of beter nog gezegd van de Joodsche wereldcentrale uit. Alles wat Engelsch was werd verheerlijkt, alles wat Duitsch was naar beneden gehaald. Na het aan de macht komen van den Führer werd het nog erger, en na 1935 stond alles in het teeken van: leve de democratie, weg met de nazi's.

Oppervlakkig gezien is het Nederlandsche volk dus nog Engelschgezind. In werkelijkheid is dit slechts het geval bij de z.g. intellectueele bovenlaag. Een afdoende remedie daartegen zou zijn een Engelsche bezetting. **Als Nederland een maand door Engelsche troepen bezet was, zou het voor een eeuw anti-Engelsch zijn.** De proef kan helaas niet worden genomen.

Wanneer straks blijkt aan breede kringen van het volk, dat Duitschland dezen geweldigen strijd gestreden en gewonnen heeft niet alleen voor zich zelf, maar ten behoeve van het voortbestaan van Europa, wanneer hun ook gebleken is, dat de Führer ons volk niet wenscht te laten verdrukken, maar in een nieuw geordend Europa met zijn geheele volksche kracht zal in-

schakelen, dan behoeft U zich over de Engelschgezindheid niet ongerust te maken, want dat is slechts een vernis, dat de stroom van den tijd er gemakkelijk zal afspoelen.

DE EUROPEESCHE EN GERMAANSCHE SOLIDARITEIT

Zoo is dan het Nederlandsche volk opgenomen in den stroom van den tijd. Door de oorlogshandelingen met geweld, door het nationaal-socialisme met den geest.

Wat ik op die gedenkwaardige bijeenkomst in Den Haag in October 1935 heb gezegd: „Ik geloof onvoorwaardelijk in de komende solidariteit van de Europeesche volkeren, op nationaal-socialistischen en fascistischen grondslag", wordt werkelijkheid. Deze solidariteit vindt haar top in den persoon van den Führer, dien wij Nederlandsche nationaal-socialisten zien als de figuur, die God aan Europa heeft gegeven, opdat Europa niet te gronde zal gaan.

Deze solidariteit moet berusten op de gemeenschappelijke wereldbeschouwing, den wil tot gemeenschappelijke verdediging van ons continent, den wensch om met elkander in harmonie aan een welvarend en gelukkig Europa te bouwen, waarin ieder volk zal worden gerespecteerd in zijn volksche en cultureele uitingen en verscheidenheid, waarin ieder volk zich als in een grooter Vaderland geborgen weet.

Ik heb groote bewondering voor de wijze waarop Uw volksgenoot, **Werner Daitz,** dit onder woorden brengt in zijn zoo lezenswaardig voor iederen Europeaan volkomen aanvaardbaar boekje: **„Wiedergeburt Europas durch Europäischen Sozialismus".** Ik moge hier de vrijheid nemen hem te citeeren. Hij zegt:

„De Europeesche zeden als levenswet der Europeesche volkenfamilie verplichten de Europeesche volken tot een onderlinge sociale verhouding. Concreet ge-

sproken: ten eerste tot wederzijdsch respect voor hun gemeenzame volksche eer en verscheidenheid van levensstijl, ten tweede tot het geven van wederzijdsche voorkeur boven de volken van andere volkenfamilies op politiek-economisch, cultureel en sociaal gebied, en ten derde tot gemeenschappelijke verdediging naar buiten van hun totale leefruimte. Samenvattend dus: tot subordinatie van hun volksch, resp. nationaal eigenbelang aan het gemeenschappelijk welzijn van hun volkenfamilie."

Dit zou ik in steen gebeiteld willen zien in iedere stad, in ieder dorp van Europa, tot leering van ieder onzer, staande op den drempel van den nieuwen tijd.

De Europeesche wedergeboorte berust op den grondslag van de volksordening. De Europeesche volkenfamilie wordt zich in een zee van bloed en tranen haar saamhoorigheid, haar „Schicksalsverbundenheit" bewust.

De Duitsche Professor in de volkenkunde dr. K. C. von Loesch, heeft in een voordracht voor den Ausländerkursus des Deutschen Auslandwissenschaftlichen Instituts den 30en November 1943 in Weenen gehouden een uitstekend overzicht gegeven over de samenstelling van de volkeren in Europa (opgenomen in het Meinummer van het Zeitschrift für Politik). De sterkte der Germaansche volkeren van het continent wordt daarin als volgt aangegeven:

Het Duitsche volk	88,0	millioen
Het Nederlandsche volk	13,5	„
Het Zweedsche volk	6,4	„
Het Deensche volk	3,7	„
Het Noorsche volk	2,8	„
	114,4	millioen

Alzoo rond 115 millioen.

Met het Engelsche volk mede, komt men tot een totaal rondom Noord- en Oostzee van meer dan 150

millioen. Welk een kracht zou van zulk een Rijk, zulk een gemeenschap van Germaansche volkeren, met Noord- en Oostzee als Germaansche binnenzeeën, uitgaan!

Europa zou dan geen vijand meer hebben te duchten. Helaas, het heeft niet zoo mogen zijn.

Maar al is dit niet mogelijk in dezen tijd, daarom moeten wij niet aflaten te strijden voor datgene, wat wèl mogelijk is. Hoe zal men zonder uitgelachen te worden, kunnen spreken over de Europeesche volkenfamilie, wanneer twee elkander zoo na staande volken als het Duitsche en het Nederlandsche daarin niet een voorbeeld zouden kunnen geven van vriendschap, samenwerking en lotsverbondenheid?

Het is mijn plicht daarnaar te streven. En ik ken geen beteren waarborg voor de toekomst, dan dat nu reeds Nederlanders en Duitschers tezamen schouder aan schouder staan aan de te verdedigen grenzen van Europa. **Het begrip Nederlandsche weermacht, dat ten aanzien van de vloot toch een roemrijke traditie heeft, willen wij offeren op het altaar van Germanje als onmiskenbaar pand van onze trouw ten aanzien van onze gemeenschappelijke roeping.**

Er zal geen Nederlandsche soldaat meer zijn, maar de Nederlanders zullen soldaten zijn in de Germaansche weermacht. En deze Germaansche weermacht zal de kern zijn van de Europeesche verdediging. Nooit zal het meer mogen voorkomen, dat het Duitsche volk een zoo onevenredig groot aandeel in de militaire lasten te dragen heeft. Rechtsgelijkheid beteekent naar verhouding gelijke lasten. En dan heeft ieder volk er belang bij dat het andere volk zoo sterk mogelijk is. Dan is het ook Uw belang mijne Duitsche kameraden, dat het Nederlandsche volk zoo sterk mogelijk zal zijn, want een sterk Nederlandsch volk beteekent een sterken en betrouwbaren strijdmakker, wanneer de nood aan den man komt.

DE TAAK VAN HET NEDERLANDSCHE VOLK IN HET NIEUWE EUROPA

De Noordwestelijke hoekpeiler van het Europeesche continent wordt gevormd door de Nederlanden. Dit is geen nieuwbakken wijsheid, maar een feit, dat de inwendige Europeesche politiek van het Westen heeft beheerscht, zoolang zij bestaat. Zij mogen niet meer zijn de twistappel tusschen Duitschland, Frankrijk en Engeland. Het Nederlandsche volk zal zijn weg naar de Europeesche solidariteit vinden in zijn natuurlijke gebondenheid bepaald door zijn ras, het Germaansche, en door de ligging van zijn grondgebied als de lage landen aan de delta van Rijn, Maas en Schelde.

Ik behoef U over het kunnen en kennen van het Nederlandsche volk niet te spreken, niet over zijn waterstaat, zijn scheepvaart, zijn koloniale talenten en ook niet over zijn cultuur. Dat alles beschouw ik als bekend en voor zoover dit niet het geval is, noodig ik U uit te komen zien. Gij zult als nationaal-socialistische kameraden welkom zijn.

Maar, waar ik tenslotte nog een oogenblik met U over wil spreken, is over de vitaliteit van het Nederlandsche volk. Ik beperk mij daarbij tot het Nederlandsche volk binnen den Nederlandschen staat.

Aan het einde van de achttiende eeuw was de Republiek der Zeven Provinciën het dichtst bevolkte deel van Europa. Zij telde 2,5 millioen inwoners; Denemarken 2,4 millioen; Zweden 3 millioen.

Nu, 150 jaar later, is de Deensche bevolking gestegen tot 4 millioen, dus met rond 60 %; de Zweedsche bevolking is geklommen tot 6,5 millioen, een verhooging met meer dan 100 %. In den Nederlandschen staat zijn nu 9 millioen Nederlanders, dus een stijging met meer dan 350 %.

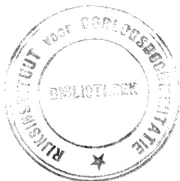
De bevolkingsdichtheid is in Frankrijk 70 menschen per km^2, in Duitschland 170, in Nederland 270.

Wat de geboortecijfers betreft staat het er zoo voor:

per 1000 inwoners Engeland, Frankrijk en Noorwegen 15, Denemarken 18, Duitschland 19 en Nederland 21. Het is zelfs gestegen van 1940 op 1942 van 20,8 op 21,2. Het geboorteoverschot (dus na aftrek van de sterfte) was vóór den oorlog in Frankrijk —0,3; in Engeland 2,5; in Noorwegen 4,6; in Denemarken 7,2; in Duitschland 7,3; in Nederland 10,9. In 1942 zelfs 11,6. Het sterftecijfer van de kinderen van beneden het jaar was in Nederland het laagst van alle landen van Europa. Deze statistiek zullen wij opvoeren, want wij moeten sterk worden in het nieuwe Europa om al onze Europeesche plichten in West en Oost te kunnen vervullen.

Zoo kan ik dan tenslotte de politieke ontwikkeling in Nederland samenvatten als volgt:

Het Nederlandsche volk wordt geleid op den weg, die voert naar een solidaire Europeesche volkenfamilie; het zal zijn aandeel dragen in de verdediging en den opbouw van Europa. Wij allen willen een voorbeeld zijn voor geheel Europa hoe twee Germaansche broedervolkeren onder de denkbaarst ongunstige omstandigheden elkander de hand reiken om verder in eer en trouw lotsverbonden met elkander de nieuwe toekomst in te gaan, wetende dat God ons den Führer gegeven heeft als zijn instrument om te bereiken, dat ons oude maar ons zoo dierbare Europa, de kern van de cultuur der wereld, niet ten onder zal gaan, maar zal opbloeien in ongekende pracht.

2912-'44 — K 2350

2912-'44—K 2350